

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

# ปาฏิหาริย์ ณ ร้านหนังสือซากุระ

桜待つ、あの本屋で

The Vanishing Cherry Blossom Bookshop

อาซากุระ ทากุยะ

เขียน

เมธี ธรรมพิภพ

แปล

หนังสือคือประตูสู่สิ่งที่ไม่เคยรู้จัก  
คอยต้อนรับด้วยความอบอุ่นเมื่อมีผู้เหยียบย่างเข้าไป  
และเชื้อเชิญผู้คนไปสู่ทุกหนแห่งและทุกช่วงเวลา

- อาซากุระ ทากุยะ

การอ่านคือรากฐานที่มั่นคง






## คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อไหมว่าปาฏิหาริย์เกิดขึ้นบนโลกนี้และเกิดขึ้นในชีวิตของคนเราได้ง่ายกว่าที่คิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน อย่างการตื่นเข้ามาแล้วได้ดื่มกาแฟจากร้านโปรด การได้พบเจ้าเหมียวสุดน่ารักที่ซ่อนตอนออกไปเดินเล่น หรือการได้เจอเพื่อนที่ชอบหนังสือเล่มเดียวกันแถมยังคุยกันถูกคอสุด ๆ แม้แต่เรื่องเล็กๆ เหล่านี้ก็ล้วนประกอบกันเป็นปาฏิหาริย์ที่ทำให้เรามีรอยยิ้มได้ในแต่ละวัน

และแน่นอนว่าการใช้ชีวิตโดยที่เชื่อว่าสักวันหนึ่งจะมีปาฏิหาริย์อันแสนมหัศจรรย์เกิดขึ้นกับตัวเองนั้น คงจะเป็นแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้เราตั้งตารอเช้าวันถัดไป และมีพลังใจที่จะเผชิญหน้ากับเรื่องราวต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิตได้มากขึ้น ดังนั้นขอให้คุณเชื่อว่า ณ ที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีใครรู้ ยังมีร้านหนังสือลึกลับแห่งหนึ่ง หน้าร้านแห่งนั้นมีต้นซากุระแสนพิศวง ด้านในร้านมีเด็กสาวและแมวสามสีขนยาว ที่พร้อมจะมายัดเยียดเสิร์ฟปาฏิหาริย์ให้เราโดยไม่ขอสิ่งใดตอบแทน

ปาฏิหาริย์ ณ ร้านหนังสือซากุระ คือเรื่องราวของร้านหนังสือลึกลับแห่งนั้น ที่มอบปาฏิหาริย์ให้ผู้คนที่มีความติดค้างอยู่ในใจ ผ่านหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งช่วยเปิดประตูไปสู่โลกแห่งปาฏิหาริย์ที่ไม่เคยรู้จักในฤดูใบไม้ผลิที่มีกลีบซากุระโปรยปราย และบางทีสักวันหนึ่งคุณอาจจะได้ไปเยือนร้านหนังสือแห่งนั้นก็ได้นะ

# สารบัญ

บทนำ		1
บทที่ 1	“สิ่งสำคัญมองไม่เห็นด้วยตา”	8
	 แล้วแขกคนถัดไปล่ะ	
บทที่ 2	“ครบร้อยปีแล้วสินะ”	59
	 ความลับของชื่อ	
บทที่ 3	“รำเริง ไร่เตยงสา และไร่หัวใจ”	100
	 จุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง	
บทที่ 4	“ใต้แสงแรงเจ็ดจ้า ของนภาเมษายน”	141
บทส่งท้าย		177
ส่งท้ายจากผู้แปล		181
เกี่ยวกับผู้เขียน		183
เกี่ยวกับผู้แปล		184
หนังสืออ้างอิง		186

## บทนำ

ร้านนั้นตั้งอยู่ตรงที่ที่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหนบนโลก

บริเวณนั้นปกคลุมด้วยมวลหมอกซึ่งบอกยากว่าเป็นสีขาหรือเทา บริเวณโดยรอบร้านทั้งสี่ด้านล้อมด้วยรั้วพุ่มไม้ซึ่งได้รับการตัดแต่งเป็นระเบียบ น่าประหลาดตรงที่ภายในรั้วพุ่มไม้คือพื้นที่เดียวที่ปราศจากหมอกโดยสิ้นเชิง รวกับว่ามีเหตุบางอย่างให้มวลหมอกจำต้องหลบหลีกให้ห่างจากพื้นที่นี้อย่างไม่อาจเลี่ยง

ตรงใจกลางพื้นที่มีอาคารไม้หลังเก่าตั้งอยู่ บนยอดหลังคาสีเขียวทรงสามเหลี่ยมมีกังหันทองแดงรูปไก่สำหรับบอกทิศทางลม เจ้าไก่ยี้ดอกจนแทบหงายหลัง อ้าจะงอยกว้างขึ้นสู่ฟ้า ทว่าไม่เคยเปล่งเสียงขึ้นบอกเวลา

ในสวนด้านหน้าซึ่งทอดสู่ทางเข้าร้านมีต้นซากุระพันธุ์กิ่งย้อยอยู่ต้นหนึ่งที่น่าจะอายุค่อนข้างเยอะ ส่วนยอดของต้นอยู่สูงกว่าไก่บอกทิศทางลม กิ่งดอกหนาซึ่งโน้มลงพื้นผลิดอกบานสะพรั่ง ต้นไม้ต้นนี้ดูพิศวง แม้จะไม่ถึงกับเป็นสิ่ร้าย แต่ก็มีความลึกลับ เริ่มจากสีขาหรือเทาบนยอด และยิ่งกิ่งโน้มลงใกล้พื้น ดอกก็ยิ่งเจือสีแดง กลายเป็นสีชมพูอ่อนแบบซากุระพันธุ์โซเมโยชิโนะ ไปจนถึงสีชมพูเข้มแบบซากุระพันธุ์สีเข้ม สีแดง สีพีช สีชมพู และสีส้มทั้งมวลที่เรียกด้วยชื่อของ

กลุ่มสีแดงและสีชมพู ล้วนปะปนอยู่ในต้นไม้ต้นเดียวกันนี้

กิ่งไม้ส่ายไหวด้วยแรงลมเป็นบางครั้ง ทำให้กลีบดอกไม้สีขาว สีแดงเข้ม และสีชมพูอ่อนร่วงลงมาซ้อนทับกัน จนกลายเป็นผืนพรม ลวดลายสลับซับซ้อนราวหินอ่อนอยู่หน้าทางเข้าร้าน และยังมีกลีบดอกไม้กองสะสมอยู่หน้าประตูด้วย

บานประตูพลันเปิดออกพร้อมเสียงกระดิ่ง ทำให้กลีบดอกไม้ปลิวว่อน ผู้ที่ปรากฏตัวพร้อมส่งเสียง ฮีบ คือเด็กสาวคนหนึ่ง เธอสวมเสื้อสีขาวที่รัดจนเรียบ ทับด้วยชุดกระโปรงเอี๊ยมสีแดงเข้มเหมือนเหล่าอู่นุ่ ดูเหมือนเธอจะยกป้ายร้านออกมาตั้ง ป้ายนั้นเป็นกระดานดำ ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ขนาดเล็กพอจะยกคนเดียวไหว ทว่าบนกระดานไม่ได้เขียนเมนูอาหารเอาไว้ มีแค่ชื่อร้านซึ่งเขียนด้วยชอล์กสีขาวกับแดงซ้อนทับกันเป็นอักษรตัวโต ชื่อร้านก็คือ “ชากระ” คงมีที่มาจากต้นไม้พิศวงหน้าร้าน หรือไม้ก็เป็นชื่อของเด็กสาวคนนี้ บางทีร้านนี้อาจเป็นร้านของเธอ แต่เท่าที่เห็น เธอดูเด็กเกินกว่าจะเป็นผู้จัดการหรือเจ้าของร้าน

เด็กสาววางป้ายลง เขยียดแขนที่หนึ่ง แล้วหายเข้าไปในร้าน ก่อนจะเดินออกมาอีกครั้งพร้อมถือไม้กวาดมาด้วย จากนั้นเธอบรรจุกวาดกลีบดอกไม้บนทางเดินสั้น ๆ ระหว่างป้ายร้านจนถึงรั้วพุ่มไม้ทันใดนั้น แทนที่จะมีกลีบดอกไม้ร่วงลงมา กลับมีกิ่งที่มีดอกผลิบานอยู่สามกิ่งร่วงลงมาตรงหน้าเธออย่างไร้สุ้มเสียง เด็กสาวเงยหน้าขยับมองต้นชากระ

“อะไรเนี่ย วันนี้ให้ตั้งสามกิ่งเลยหรอ”

แน่นอนว่าต้นชากระไม่ตอบ แต่เด็กสาวก็นิยไม้กวาดไว้กับสีข้างพลางทำสีหน้าคล้ายเข้าใจบางสิ่ง เธอหยิบกิ่งไม้ที่มีดอกผลิบานนั้น

ขึ้นมา แล้วเดินเข้าประตูร้านไปอีกครั้ง

ภายในร้านอบอวลด้วยกลิ่นกาแฟ เด็กสาวเดินตรงดิ่งไปที่อ่างล้างจาน แล้วตัดโคนกิ่งไม้ด้วยกรรไกรสำหรับตัดกิ่งอย่างว่องไว ห่อตรงรอยตัดด้วยกระดาษทิชชูชุ่มน้ำ พันทับด้วยกระดาษแผ่นบางมัดด้วยหนังยาง แล้วปักใส่แจกันใบค่อนข้างใหญ่ใบละกิ่ง

“เสร็จเรียบร้อย”

เด็กสาวพูดคนเดียวอีกครั้งแล้วเดินออกจากครัว เธอหันมองหัวร้าน คงกำลังครุ่นคิดว่าจะวางแจกันไว้ตรงไหนดี

ทั้งโต๊ะ เก้าอี้ และทุกอย่างภายในร้านล้วนเป็นลายไม้สีน้ำตาล ดูเด่นสะดุดตาเช่นเดียวกับภายนอกร้าน บรรยากาศดูเหมือนร้านกาแฟไม่มีผิด เด็กสาวยกบันไดพับออกมา แล้วปีนขึ้นไปวางแจกันใส่กิ่งซากุระไว้ตามแนวผนังและบนเสาดตรงจุดที่วางแจกันประดับได้ เมื่อมองภายในร้านก็พบว่าไม้กิ่งไม้คล้าย ๆ กันนี้ประดับไว้หลายกิ่ง สีสนซึ่งไล่จากสีขาวไปถึงสีแดงแดงแต่มาให้ร้านดูสดใส ดูเหมือนเด็กสาวคนนี้จะหมั่นนำดอกซากุระมาแต่งร้านเป็นกิจวัตรไม่เคยขาด

พอประดับดอกไม้เสร็จ เด็กสาวก็เริ่มเก็บกวาดกลีบดอกไม้ที่เกลื่อนอยู่บนพื้นและใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดถูตามจุดต่าง ๆ ดูเหมือนจะกำลังเตรียมเปิดร้าน และเมื่องานทำความสะอาดเริ่มคืบหน้า เธอจึงหยุดพักแล้วเอามือข้างหนึ่งเท้าเอว พลังยกแขนอีกข้างขึ้นเพื่อใช้ข้อมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ดูท่าคงจะทำงานเสร็จไปเปลาะหนึ่งแล้ว จากนั้นเธอก็พลันก้มมองโต๊ะตัวที่อยู่ข้าง ๆ แล้วถอนหายใจพลางบ่นว่า

“นี่ ตอนนี้นัดหวังจากใจจริงเลยละว่า ถ้าขอยืมมือเธอมาช่วยงานได้ก็คงดี เข้าใจไหม”

เด็กสาวพูดกับแมวสามสีตัวหนึ่ง เจ้าแมวตัวนี้นับว่าขนยาว

มากสำหรับแมวสายพันธุ์ญี่ปุ่น ก่อนหน้านี้เจ้าแมวนั่งเก็บขาหน้าเป็น  
ก่อนขมบึ้งนิ่งไม่กระดุกกระดิก พอได้ยินเสียงเด็กสาว มันก็ลืมตาขึ้น  
เหยียดขาหน้าไปด้านหน้า ยกกันขึ้น ทำท่าบิดขี้เกียจทั้งตัว แล้ว  
พลันทิ้งไหล่ซ้าย พลิกตัวนอนหงาย ยื่นขาหน้าทั้งสองข้างไปทาง  
เด็กสาว ทำหน้าเหมือนจะบอกว่า เอ้า อยากขอยืมมือฉันไม่ใช่หรือไง  
“ไม่ใช่แบบนี้สิ โคะบาโกะ”

เด็กสาวเมินไซ เจ้าแมวอยู่ในที่นั่นเพียงครู่เดียวแล้วพลัน  
พลิกตัวลุกขึ้นกลับมายืนในท่าเดิม ที่คอของมันมีปลอกคอหนังสีน้ำตาล  
ป้ายที่เย็บติดกับปลอกคอมีตัวคั่นจี้ที่อ่านว่า “โคบาโกะ”

เด็กสาวละสายตาจากเจ้าแมว แล้วเดินไปที่ชุดเครื่องเสียง  
ริมผนัง ซึ่งก็ยังไม่เป็นหลักเช่นกัน เด็กสาวย่อตัวลงนั่งยองๆ  
หน้าเครื่องเสียง เปิดสวิทช์ลำโพง แล้วลำโพงก็พลันตื่นขึ้นจากนิทรา  
พร้อมแรงสั่นสะเทือนเบาๆ บนเครื่องเล่นแผ่นเสียงมีแผ่นเสียงวาง  
ทิ้งไว้ ฉลากสีแดงสดตรงใจกลางตัดกับสีดำของแผ่น

เด็กสาวใช้นิ้วแตะดูเพื่อให้แน่ใจว่าปุ่มหมุนบนเครื่องเล่น  
แผ่นเสียงอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง แล้วกดปุ่มเริ่มเบาๆ แผ่นเสียงเริ่ม  
หมุน โทนาอาร์มลอยขึ้นโดยอัตโนมัติ มีเสียงครี๊ดคราดดังสองครั้ง  
แล้วเสียงกลองสนนร์จึงหวั่นพิลึกก็ดังขึ้นไกลๆ ก่อนจะค่อยๆ เคลื่อน  
เข้ามาใกล้ เสียงกลองใช้อัตราจังหวะสามโดยมีไม้ตีสองพยางค์ที่หาฟัง  
ไม่ได้ง่าย ๆ

เสียงฟลูตพาทวงทำนองซึ่งทั้งสง่างามตามแบบราชสำนัก  
และยังมีกลิ่นอายแปลกใหม่เข้าไปร่วมกับจังหวะอันมีเอกลักษณ์นี้  
นี่คือเพลงโบริเคโรของมอริส ราเวล บทเพลงนี้ใช้ทำนองแบบที่ได้ยิน  
เมื่อตอนต้นกับอีกทำนองหนึ่ง โดยบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีแต่ละชนิด

สลัไปเรื่อย ๆ และค่อย ๆ เข้าสู่ช่วงโคลแม็กซ์ของเพลง โดยใช้อัตรา  
จังหวะสามเหมือนเดิมตลอด

เด็กสาวทำเอาด้วยท่าทางพึงพอใจเมื่อได้ยินเสียงฟลูตบรรเลง  
แล้วเธอก็หันหลังให้ชุดเครื่องเสียง จากนั้นก็เริ่มเดินวนทั่วร้านด้วย  
ท่าทางเหมือนเดินรำตามจังหวะเพลงโบลโร แต่ฝ่ายเจ้าแมวกลับไม่มี  
ที่ท่าจะขยับแม้แต่ปลายนิ้ว

นอกจากบริเวณครัว ริมนั่งทั่วทั้งร้านเต็มไปด้วยชั้นหนังสือ  
บางชั้นก็ตั้งอยู่บนโต๊ะ ชั้นหนังสือมีความสูงและความกว้างหลากหลาย  
แต่ส่วนมากเป็นลายไม้เช่นเดียวกับโต๊ะและชุดเครื่องเสียง ทว่าสาเหตุ  
ที่ไม่ชวนให้รู้สึกวุ่นวายกลับเป็นหนึ่งเดียวกันเท่าไรนัก คงเพราะหนังสือ  
บนชั้นมีความสูง ความหนา และชื่อหนังสือแตกต่างกันไป

ในที่สุดเด็กสาวก็มาหยุดนั่งตรงหน้าชั้นหนังสือชั้นหนึ่ง เธอ  
ไล่นิ้วไปตามสันหนังสือทางซ้ายที่ทางขวาที่เหมือนจะตรวจตรา โดย  
ให้นิ้วอยู่ห่างจากสันหนังสือราวหนึ่งเซนติเมตร ไม่สัมผัสหนังสือ  
โดยตรง ชื่อหนังสือมีทั้งจินตนาการไม่รู้จบ ได้ฝันป่าแห่งชากระสะพร้ง  
ราโชมอน ตึกตาแก้ว ลีตเต้ทั้งสองคน ช่วงชีวิตและความคิดเห็น  
ของสุภาพบุรุษทริสทรีม แชนดี ความเดือดดาลในกระแสเสียง และ  
ฝันสิปราตรี— ดูเหมือนจะจำกัดไว้เฉพาะเรื่องแต่ง แต่ขนาดของหนังสือ  
และกลุ่มอายุผู้อ่านมีหลากหลาย มีกระทั่งหนังสือภาพขนาดใหญ่ให้เห็น  
ประปรายด้วย

รู้ตัวอีกที ริมนีปากของเด็กสาวก็ขยับเหมือนกำลังพูดกับตัวเอง

“เมื่อแสงเศษอำพัน จากตะวันพลันสาดทอด พรายพร่างมีรักร  
กว่าแต่รอหอยยามทิวา โทสะอันชื่นชม และตรอมตรมยังตรึงตรา—”

ดูเหมือนจะเป็นบทกวีที่อ่อนหนึ่ง เด็กสาวคงท่องจำได้ขึ้นใจ หรือ

บางทีเธออาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนกำลังพูดออกเสียง

ทโรมโบนกำลังบรรเลงท่วงทำนองเพลงโบลีโร นอกประตูร้านยังคงมีกลีบดอกไม้โปรยปรายไร้ผู้มุงเสียงและสะท้อนแสงอาทิตย์สีขาวจ้า

“นี่ โคะบาโกะ วันนี้เอาเล่มไหนดี”

เด็กสาวพูดกับเจ้าแมวมสามสี่ บางครั้งเธอก็หยุดขยับมือแล้วยืนปลายนิ้วไปแตะสันหนังสือเบาๆ ทุกครั้งที่แตะ เธอจะหันไปหาเจ้าแมวมแต่มันยังคงไม่กระตุกกระตัก เป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้ง ในที่สุดเด็กสาวก็เหมือนจะยอมแพ้ จึงเดินไปยังชั้นหนังสือชั้นถัดไป แล้วก็ชั้นถัดไป

ท้ายที่สุด เมื่อนิ้วของเธอแตะลงบนหนังสือเล่มค่อนข้างใหญ่ เจ้าแมวก็ก้มตาขึ้นข้างหนึ่งแล้วร้องดังเมี้ยว

“เอาเล่มนี้เหวอ”

เด็กสาวหันมองหน้าเจ้าแมวม มันกำลังชูคอพร้อมเบิกตากว้างดวงตาคู่ต่างดงามมีขนาดใหญ่ยิ่งกว่าเดิม รวาก็บจะยืนยันว่าถูกต้อง เด็กสาวหยิบหนังสือเล่มนั้นออกมาบรรจงพลิกหน้ากระดาษตรงหน้า ทั้งที่ยังยืนอยู่ ก่อนจะส่งเสียงกระแอมเบาๆ หนึ่งครั้ง

หนังสือในมือเด็กสาวคือ เจ้าชายน้อย เธอพูดด้วยน้ำเสียงวางมาดกว่าเดิมนิดๆ เป็นน้ำเสียงที่หนักแน่นดังก้องไปทั่วร้าน

“ดวงดาวของผมนะจะกลายเป็นเพียงหนึ่งในดวงดาวทั้งหมดของคุณ แล้วคุณก็จะรักการดูดวงดาวทุกดวงบนสวรรค์...ดาวทุกดวงจะกลายเป็นเพื่อนของคุณ—”

เด็กสาวอ่านเสียงดังฟังชัด ส่วนเจ้าแมวมสามสี่กลับมานั่งเก็บขาหน้าเป็นก้อนขนมปัง ทั้งสองหันหน้าหากันโดยไม่หลบตา ทุกครั้งที่เธอพลิกหน้ากระดาษ เจ้าแมวก็กะกระตักหนวดและกะพริบตาซ้ำๆ

เหมือนเป็นการตอบรับ

กลีบดอกไม้ยังคงโปรยปรายอย่างสง่างามนอกหน้าต่างสีเหลี่ยม  
บานใหญ่ที่สุดของร้าน และเสียงเพลงโบเคโร ก็ยังคงบรรเลงท่วงทำนอง  
เดิมวนซ้ำพร้อมสลับสับเปลี่ยนเครื่องดนตรีไปเรื่อย ๆ

## บทที่ 1

# “สิ่งสำคัญมองไม่เห็นด้วยตา”

แม่มกลายเป็นอสูรไปภายในชั่วพริบตา ประตูดอราเคศพเพิ่งปิดไปได้ไม่ถึงสองชั่วโมง ช่วงชีวิตหกสิบเจ็ดปีกลับหวนคืนสู่เก้าถ่านไปแล้ว แม่มกลายเป็นอสูรที่อยู่ในอ้อมแขนของมิโอะตลอดเส้นทางกลับจากฌาปนสถาน

แม่มจะอยู่ในโถ บรรจูลูกกล่องอีกชั้นหนึ่ง แล้วห่อด้วยผ้าผืนหนา ผืนหนึ่งกับผ้าชั้นนอกอีกผืนหนึ่ง แต่แม่มก็ยังคงแผ่ความร้อนซึ่งแตกต่างจากอุณหภูมิร่างกายของมนุษย์อย่างชัดเจนอยู่บนหน้าตักของมิโอะ เหมือนกำลังพยายามยืนยันกรานว่าตนอยู่ตรงนั้น

มิโอะพาแม่มกลับมาที่อพาร์ทเมนต์ของแม่ม ซึ่งเป็นอาคารไม้สองชั้นดูเก่าโทรม ห้องของแม่มอยู่บนชั้นสองที่หุ้มมุ้งทึดเหนียว เมื่อมองผ่านหน้าต่างจะเห็นคันดินริมตลิ่งแม่น้ำ ท้องฟ้าสีเทาครึ้มปกคลุมเหนือต้นไม้แห้งไร้ใบซึ่งเรียงรายเป็นระเบียบ เมื่อคิดว่าตนปล่อยให้แม่มตัวเองต้องตายในห้องแบบนี้ แม่มยังตายเพียงลำพัง ความรู้สึกผิดก็ถาโถมใส่มิโอะไม่ว่าเธอจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ทั้งที่นั่นจะมีอีกหลายอย่างที่เธอทำให้แม่มได้แท้ ๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้มาห้องนี้ เมื่อราวสองปีก่อน แม่มตัดสินใจย้ายออกจากบ้านมาอยู่ที่นี้ตามอำเภอใจ โดยไม่ได้ปรึกษาเธอกับน้องชาย

แม้ที่บ้านจะแทบไม่มีความทรงจำดี ๆ แต่มิโอะก็แอบใจหายไม่เบา เมื่อคิดว่าบ้านหลังที่เคยใช้ชีวิตสมัยเด็กต้องกลายเป็นของคนอื่น น้องชายก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน ถึงได้ให้ความร่วมมือในการเกลี้ยกล่อมแม่ ทั้งที่ปกติเขาแทบไม่เคยเห็นด้วยกับเธอเลย

ทว่าแม่กลับตอบอย่างไร้เยื่อใยว่า พวกลูกก็แทบไม่กลับมาบ้าน อยู่แล้วนี่ และแม่ก็ตัดสินใจแล้วด้วย มิโอะจึงคิดว่าถ้าอย่างนั้นก็ตามใจแม่ ตั้งแต่นั้นมาเธอก็อ้างเรื่องงานและไม่เคยแวะมาดูคำดูดี แม่เลย ซึ่งนั่นก็ทำให้เธอนึกเสียดใจจนถึงตอนนี้

ในห้อมมีเพียงเครื่องเรือนและเครื่องใช้ไฟฟ้าเท่าที่จำเป็นจริง ๆ แม้แต่โทรทัศน์ก็ยังมี เธอคิดว่าแม่น่าจะได้เงินไม่น้อยจากการขายบ้าน มิโอะจึงไม่เคยนึกเลยว่าสภาพความเป็นอยู่ของแม่จะเป็นแบบนี้ ตอนร่างอันเย็นเฉียบของแม่ถูกยกออกจากห้อง ฟูกนอน ซึ่งมีเพียงชุดเตี้ยวก็ถูกยกออกไปพร้อมกันและถูกทิ้งไปแล้ว มิโอะจึงคิดว่าเธอต้องไปค้างที่โรงแรมธุรกิจหน้าสถานีรถไฟ และลงเลใจเล็กน้อยว่าจะทิ้งอัฐิแม่ให้อยู่ที่นี้เพียงลำพังได้หรือเปล่า

พรมสีเขียวอ่อนดูหม่นหมองปูอยู่บนพื้น แม้จะเก่าแล้วแต่ก็ยังสะอาดสะอาด่าน มิโอะนำโตะกลมตัวเล็กซึ่งน่าจะเคยใช้เป็นที่กินข้าวมาใช้แทนแท่นบูชา วางกล่องบรรจุอัฐิไว้บนโตะ แล้วทรุดลงนั่ง เธอรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็นึกขึ้นมาได้ว่าควรรีบบอกน้องชายก่อน จึงหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋า ดูเวลาให้แน่ใจว่าประเทศที่น้องอยู่ยังเป็นเวลาเช้าตรู่ถึงได้ต่อสายหาน้อง เสียงสัญญาณดังสองครั้งก่อนน้องชายจะรับสาย

“อ้อ โยชิโอะ เสร็จเรียบร้อยแล้วนะ”

ความเงียบแปลก ๆ ไรยตัวชั่วขณะ ก่อนที่น้องจะตอบว่า ขอบคุณ

เสียงนั้นดังสะท้อนเหมือนมีสองเสียงซ้อนกัน ชวนให้รู้สึกแปลก ๆ มิโอะยังตอบไม่ได้ว่าสาเหตุเป็นเพราะสัญญาณไม่ค่อยดี หรือเพราะจิตใจตนยังไม่ค่อยสงบนัก

“ขอโทษทีนะ สถานการณ์แบบนี้ผมยังต้องฝากให้พี่ผู้่นวายคนเดียว ขอโทษจริงๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก มันช่วยไม่ได้นี่ ก่อนหน้านี้แม่ก็ไม่ได้ป่วยหรือมีอาการแบบที่จะเป็นอะไรเมื่อไหร่ก็ได้ เราเลยเตรียมอะไรไม่ได้เลย ทั้งเรื่องเตรียมใจและตระเตรียมอะไรต่างๆ”

น้องชายของเธอทำงานที่บริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าเจ้าใหญ่ และเมื่อปีที่แล้วก็ได้รับผิดชอบการจัดตั้งและบริหารโรงงานที่แอฟริกาใต้ เลยย้ายไปอยู่ที่นั่นทั้งครอบครัว ดูเหมือนจะไม่ได้กลับมาญี่ปุ่นบ่อยๆ มิโอะจึงไม่ได้เจอหน้าน้องมานานแล้ว ที่แม่เคยพูดไว้ว่า พวกลูกก็แทบไม่กลับมาบ้านอยู่แล้วนี่ จึงบังเอิญกลายเป็นจริงด้วยเหตุนี้

“แล้วพี่ละ ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“อยู่ห้องแม่ เพิ่งเอาอัฐิกลับมาล่ะ เรื่องงานศพก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปเปลาะหนึ่งแล้ว และพี่เห็นว่านายน่าจะรับสายเวลานี้ได้ก็เลยลองโทร.ดู แต่ก็ยังมีอีกหลายอย่างที่ ต้องทำ อย่างเรื่องการยื่นเอกสาร แต่เดี่ยวพี่จัดการเอง”

โยชิฮิโระพูดซ้ำว่า ขอโทษนะ แม้มิโอะจะรู้สึกว่ายังมีเรื่องที่ต้องพูดอีกมากมาย แต่ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี น้องเองก็งู้สึกไม่ต่างกัน

“ว่าแต่ทำไมแม่ถึงต้องขายบ้านด้วยล่ะ”

“นั่นสิ”

“นายเคยมาที่ห้องแม่หรือเปล่า”

“ไม่ ยังไม่เคยเลย”

“ก็ไม่แปลก พี่ก็เพิ่งเคยมาครั้งแรก ห้องดูเจี๊ยบเหงามากเลยนะ”  
 ความเจี๊ยบนั้นอันน่าอึดอัดแผ่ผ่านสัญญาณโทรศัพท้อีกครั้ง  
 เช่นเดียวกับเมื่อครูนี

“เราสองคนเป็นลูกที่ใช้ไม่ได้เลยเนอะ สุดท้ายก็ปล่อยให้แม่  
 ต้องตายอย่างโดดเดี่ยวในทีแบบนี้ ทั้งทีแม่อุตสาห์เลี้ยงเรามาด้วย  
 ตัวคนเดียว”

แต่มีโอะก็นึกว่าแม่จะยังอยู่อีกนาน

“ผมไม่ได้ไปร่วมงานศพด้วยซ้ำ”

“บอกแล้วไงว่ามันช่วยไม่ได้ ถ้านายให้ความสำคัญกับงานและ  
 ครอบครัว พุดง่าย ๆ คือให้ความสำคัญกับชีวิตตัวเอง แม่ก็คงจะดีใจ  
 กว่าด้วย เดาว่านะ”

แต่ทันทีทีคำสุดท้ายเปล่งออกจากปาก มิโอะก็ปวดใจแปลบ  
 เธอไม่มีโอกาสได้ถามแม่โดยตรงอีกแล้ว เพราะเธอจะไม่มีวันได้พูดคุย  
 กับแม่อีก อยู่ดี ๆ ความจริงข้อนี้ก็ถาโถมเข้ามาอย่างแจ่มชัด น้องชาย  
 ซึ่งอยู่ปลายสายหนึ่งเงียบไปสักพักหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่

จากนั้นทั้งสองก็ตกลงกันเรื่องกิจธุระที่ต้องสะสาง เรื่องไหนที  
 จำเป็นต้องจัดการเร่งด่วน อย่างการทำเรื่องยกเลิกประกันและยกเลิก  
 การจ่ายเงินบ้านาญ มิโอะจะเป็นคนจัดการ ส่วนเรื่องข้าวของของแม่  
 และเรื่องอื่น ๆ ไว้รอให้โยชิอิระรู้ว่าเขาจะได้กลับมาญี่ปุ่นเมื่อไรแล้ว  
 ค่อยหารื้อกันอีกที มิโอะบอกน้องชายด้วยว่า เธอจะเช่าห้องของแม่  
 ห้องนี้ไว้จนกว่าจะทำบุญครบสี่สิบเก้าวัน<sup>1</sup> ตามธรรมเนียมเสร็จ ทีแรก

<sup>1</sup> ชาวญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าวิญญาณของผู้ตายจะยังวนเวียนระหว่างโลกมนุษย์  
 กับโลกหลังความตายเป็นเวลาสี่สิบเก้าวัน จึงนิยมทำบุญให้ผู้ล่วงลับในวันที่สี่สิบเก้า  
 นับตั้งแต่วันที่เสียชีวิต ถือเป็นการทำบุญให้ผู้ล่วงลับครั้งสุดท้ายซึ่งสำคัญที่สุด

เธอตั่งใจจะจ่ายค่าเช่าเอง แต่น้องยื่นกรานว่าอย่างน้อยขอให้เขาได้ช่วยเรื่องเงินบ้าง สุดท้ายจึงสรุปว่าจะออกกันคนละครึ่ง

พอวางสาย มิโอะก็หันมองอัฐิแม่อีกครั้ง ได้ยินว่าผ้าผืนที่ใช้ห่อกล่องไม้เป็นผ้าสำหรับห่ออัฐิโดยเฉพาะ นี่คืออีกเรื่องที่มีมิโอะไม่เคยรู้มาก่อน ผ้านี้เป็นผ้าเนื้อหนา ถักทอจากเส้นด้ายหลายชนิดซึ่งแม้จะเป็นสีขาวยุติกัน แต่ก็มีความวาวแตกต่างกันเล็กน้อย ลวดลายถักทออันประณีตที่มองออกยากในแวบแรกนั้นน่าจะเป็นลายดอกบัลลูนจู่ๆ มิโอะก็พลันนึกขึ้นมาว่าเธออยากจะลองวาดดูบ้าง เธออยากใช้เวลาสักวันสองวันเพื่อจับปากกาค่อยๆ บรรจงวาดให้เสร็จ

แล้วเธอก็นึกสงสัยว่าทำไมตัวเองถึงได้คิดแบบนี้ในตอนนี้ แต่คำตอบก็ชัดเจนโดยไม่จำเป็นต้องคิด ฉันยังไม่อยากยอมรับว่าแม่ตายแล้ว

ตั้งแต่รับสายโทรศัพท์ที่แจ้งข่าวตอนอยู่ที่ทำงาน บางครั้งเธอก็ยังรู้สึกวุ่นวายไม่ได้คิดและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง รวากับว่ามีแผ่นเยื่อบางๆ กันความเป็นจริงเอาไว้ แล้วเธอก็นึกขึ้นได้ในที่สุด จึงจัดรูปและพนมมือไหว้อัฐิแม่ แต่ก็ยังคงไม่ค่อยแน่ใจกว่าตนกำลังพนมมือแบบนี้เพื่ออะไรและเพื่อใคร



เมื่อสี่วันก่อนตอนช่วงบ่าย โทรศัพท์ตั้งโต๊ะในที่ทำงานดังขึ้น ทั้งที่ปกติแทบไม่ค่อยมีสายเข้า พอลองนึกย้อนดู เสียงโทรศัพท์ตั้งโต๊ะซึ่งไม่ได้ยินมานานและเหมือนจะตกยุคไปแล้วนั้นฟังดูสอแววอัปมงคล

อย่างบอกไม่ถูกมาตั้งแต่แรก

ตอนนั้นมีโอะกำลังคุยโทรศัพท์กับบรรณาธิการซึ่งคอยประสานงานกับเธอเรื่องวิธีแก้ปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น มีคนออกมาโวยวายในโซเชียลมีเดียว่า การจัดองค์ประกอบของภาพวาดช่องหนึ่งในผลงานที่มีโอะลงตีพิมพ์ต่อเนื่องเป็นตอน ๆ ในนิตยสารสองฉบับก่อนหน้านี้ “ลอกเลียนแบบภาพวาดของตน” เรื่องนี้ถูกแชร์ต่อไปเรื่อย ๆ จนเริ่มมีพวก “คนนอกผู้ประสงค์ดี” ส่งข้อความร้องเรียนมาถึงสำนักพิมพ์ และเรื่องก็มาเข้าหูมิโอะ แต่ตัวเธอมองว่าเรื่องนี้ไม่มีมูลแม้แต่หยด

“ส่วนที่เหมือนกันก็แค่ทางลาดกลางย่านบ้านเรือนซึ่งทอดไปสู่ทะเลนี่คะ แคนันฉันไม่ลอกหรอกค่ะ”

“ใช่เลยคะ อาจารย์ศิษยานุศิษย์ อาจารย์พูดถูกก็จริง แต่การจะพิสูจน์ว่าไม่ได้ทำนั้นไม่ง่ายเลย—”

บรรณาธิการคนนี้อายุน้อยกว่ามิโอะ เธอเพิ่งได้รับมอบหมายให้มาประสานงานแทนคนก่อน และสื่อสารไม่ค่อยชัดเจนนัก คงยังไม่ชินกับอะไรหลาย ๆ อย่าง มิโอะพูดต่อโดยระวังอย่างสุดความสามารถไม่ให้ตนผลอใช้น้ำเสียงแข็งกร้าว

“ถ้าลองซ้อนภาพดูก็น่าจะเห็นได้ทันทีนะคะ ถ้าวางเส้นขอบฟ้าให้ตรงกันจะเห็นว่ารางรถไฟไม่ตรงกัน คนก็ยืนคนละจุดคะ และที่จริงฉันก็ไม่อยากพูดแบบนี้หรอก แต่ภาพของคนที่ยกมาโวยวายนะ เพอร์สเปกทีฟเพี้ยนนิด ๆ ด้วยคะ”

“เรื่องนี้คนที่โวยวายอ้างว่า ‘แค่ขยับจุดละนิดละหน่อยเพื่อไม่ให้โดนจับได้ว่าลอก’ นะคะ แถมยังบอกด้วยว่า นี่เป็นการเล่นตุ๊กตักไม่สมเป็นมืออาชีพ”

“ไร้สาระที่สุด”

คุณนี้อยู่ยากจริง ๆ

“ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้สิ่งที่เขากล่าวอ้างกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต และมีหลายคนออกมาปกป้องเขาด้วย ตรงนั้นแหละคะที่น่าปวดหัว เริ่มมีคนพูดกันด้วยว่าในภาพมีเด็กผู้ชายสวมชุดนักเรียนเดินขึ้นจักรยาน และมีเด็กผู้หญิงสวมชุดนักเรียนปกกะลาตีถือกระเป๋าไว้ข้างหน้าตัวเองเหมือนกันด้วย”

“ถ้าจะวาดภาพชีวิตประจำวันของเด็ก ม.ปลาย มันก็วาดได้ไม่กี่แบบหรอกค่ะ”

ระหว่างพูด มิโอะก็มองหน้าจอตูภาพตัวปัญหาทั้งสองภาพเทียบกันอีกครั้ง ถ้าถามว่าคล้ายไหม ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีส่วนคล้ายอยู่เหมือนกัน แต่สาเหตุคงเป็นเพราะตนกับนักวาดคนนี้ตั้งใจจะถ่ายทอดภาพเดียวกันเท่านั้นเอง

แต่อย่างน้อยสิ่งที่มีโอะอยากถ่ายทอดในภาพนี้ก็ไม่ใช่ทะเล ไม่ใช่บ้านเรือน ไม่ใช่ชุดนักเรียนของทั้งสองคน และไม่ใช่พวงกุญแจตัวการ์ตูนที่ห้อยอยู่กับกระเป๋าของเด็กสาว ไม่ใช่ของที่มองเห็นด้วยตาประเภทนั้น แต่เป็นบางสิ่งที่อบอวลระหว่างเด็กทั้งสองคน ขอแค่ให้บางสิ่งที่ว่ามานี้อยู่ในองค์ประกอบของภาพการเดินทางไปโรงเรียนซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปนี้ก็เพียงพอแล้ว เธอจำได้แม่นยำว่าเธอตั้งใจแบบนี้ระหว่างขยับปากกา

“ตอนนี้ฉันกำลังหารีอกับหัวหน้าเกี่ยวกับการรับมือเรื่องนี้อยู่ค่ะ บอกตามตรงว่าคนในแผนกก็มีความเห็นแตกต่างกัน บางคนบอกว่าไม่ควรทำให้เป็นเรื่องใหญ่ แต่บางคนก็บอกว่าถ้าจะแถลงขอโทษก็ควรรีบแถลงดีกว่า —”

“ขอโทษเหวอ”

ใครจะขอโทษ ขอโทษเรื่องอะไร

“ที่ฉันหมายถึงก็คือ ในเมื่อสุดท้ายแล้วเรื่องนี้ส่งผลให้ใครบางคนต้องเสียความรู้สึก เราก็ควรจะรับผิดชอบต่อความรับผิดชอบ แค่เพียงเล็กน้อยก็ยังดี แบบนี้น่าจะเป็นผลดีกว่าในระยะยาว—”

“นี่คิดแบบนี้จริง ๆ เหมอ”

หลังจากมิโอะเอ่ยคำถามนี้ โทรศัพท์ตั้งโต๊ะก็ดังขึ้นทันที พวกเขาได้แต่นิ่งเงียบ ผู้ช่วยคนหนึ่งลุกขึ้นไปรับสาย เธอตั้งใจฟังเสียงปลายสายอยู่ครู่หนึ่ง พลังตอบรับคำแบบจับความไม่ได้ เช่น ค่ะ เปล่าค่ะ อยู่สักพัก แล้วนำหูโทรศัพท์ไร้สายมาให้

“เอ่อ ตำรวจโทร.มาค่ะ เอ่อ เห็นว่า—”

ชื่อเมืองที่ผู้ช่วยพูดเป็นคำต่อมาก็คือเมืองบ้านเกิดของมิโอะ หัวใจเธอพลันเย็นวาบ สมองรีบทบทวนความทรงจำว่าตนได้ยินเสียงแม่ครั้งสุดท้ายเมื่อไร ส่วนปากก็บอกรับรองการที่ปลายสายว่า เดี่ยวฉันโทร.กลับนะค่ะ ก่อนจะหยุดกลั้นหายใจครู่หนึ่ง แล้วรับหูโทรศัพท์ด้วยใจหวาดหวั่น ได้ยินเสียงผู้ชายเอ่ยถามว่า คุณศิษานุกิ มิโอะ ใช่ไหมครับ เธอบังคับตัวเองไม่ให้เสียงสั่น ก่อนจะตอบว่า ค่ะ

สรุปคือเป็นการเสียชีวิตเพียงลำพังโดยไม่มีใครรับรู้ ตำรวจแจ้งว่าน่าจะเป็นหัวใจวาย ไม่มีใครรู้ว่าแม่เธอไม่ทันได้ร้องเรียกให้คนช่วย หรือไม่ได้คิดจะขอให้ใครช่วยตั้งแต่แรก

โชคดีที่ผู้อาศัยห้องข้าง ๆ นี้ก็เป็นห่วงที่ไม่เห็นหน้าแม่ของเธอมาสองวันแล้ว จึงรีบติดต่อเจ้าของอพาร์ทเมนต์ จากนั้นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ก็แจ้งตำรวจ ซึ่งได้มาพบร่างแม่ของเธอที่เสียชีวิตแล้ว เนื่องจากเป็นการเสียชีวิตปริศนาทำให้ต้องมีการชันสูตรศพ ผลออกมาว่าไม่ใช่เหตุฆาตกรรม และมีหนังสือรับรองการตายออกมาแล้วด้วย